

Ο ρόλος των ταξικών αγωνιστικών δυνάμεων για το ξεπέρασμα της κρίσης και την αντεπίθεση του συνδικαλιστικού κινήματος

Του **Αντώνη Νταλακογεώργου**

Μετά την ψήφιση των προαπαιτούμενων της Γ΄ αξιολόγησης μέσα στα οποία περιλαμβάνεται και ο δραστικός περιορισμός στην άσκηση του απεργιακού δικαιώματος για τα πρωτοβάθμια Σωματεία στο ταξικό μαχόμενο τμήμα των Συνδικάτων τίθεται το ερώτημα ποιο πρέπει να είναι το επόμενο βήμα για την συνέχιση και κλιμάκωση των αγώνων.

Η κυβέρνηση προβάλλει και αναδεικνύει το δικό της success story ότι «*τα μνημόνια του Αύγουστο του 2018 τελειώνουν*», ξεκινάει μια νέα σελίδα για την χώρα, τον λαό και τους εργαζόμενους χωρίς την επιτροπεία των δανειστών του ΔΝΤ και της Ε.Ε και η χώρα θα εισέλθει σε μια νέα φάση αναπτυξιακή με επενδύσεις, νέες θέσεις δουλειάς, μείωση της ανεργίας ακόμη και με αποκατάσταση των ελεύθερων διαπραγματεύσεων και των ΣΣΕ!!

Πρόκειται για ένα αξιοθρήνητο και απατηλό σενάριο το οποίο ουδεμία σχέση έχει με την πραγματικότητα και μέσα από το οποίο η κυβέρνηση επιδιώκει τον νέο εγκλωβισμό των δυνάμεων της εργασίας και των συνδικάτων που δεν συμβιβάζονται στην γραμμή του μεγάλου κεφαλαίου, δηλαδή αυτής της κερδοφορίας και της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεών τους και της εμπέδωσης της βαρβαρότητας στις εργασιακές συνθήκες και στα δικαιώματά τους που διευρύνθηκαν δραματικά την περίοδο των μνημονίων στην χώρα μας.

Ποια όμως είναι η πραγματικότητα που θα βιώσουν το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα οι εργαζόμενοι, οι αυτοαπασχολούμενοι και τα μικρομεσαία στρώματα;

Μαζί με τα αντιλαϊκά και μνημονιακά μέτρα που έχουν παρθεί και θα διατηρηθούν τα επόμενα χρόνια, παρά τους αντίθετους ισχυρισμούς της κυβέρνησης, ακολουθούν τα μέτρα της Δ΄ αξιολόγησης. Σε αυτά περιλαμβάνονται η επέκταση των ιδιωτικοποιήσεων σε μεγάλες επιχειρήσεις και ευρύτερα στον δημόσιο πλούτο της χώρας μας, οι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί στην λαϊκή κατοικία, η επιδρομή και καταλήστευση των λαϊκών αποταμιεύσεων, ακόμη και μισθών για χρέη προς το δημόσιο – εφορία, δήμους κ.λπ. Επίσης

νέα σκληρά φορομπηχτικά μέτρα στους αυτοαπασχολούμενους, νέα χαράτσια στον ΕΝΦΙΑ και στις αξίες των ακινήτων, περαιτέρω αύξηση του ΦΠΑ κ.λπ.

Παράλληλα είναι πολύ πιθανή η εμπρόθεσμη υλοποίηση της μείωσης του αφορολόγητου ορίου, η κατάργηση της προσωπικής διαφοράς στους παλιούς συνταξιούχους, μέτρα με τα οποία θίγονται συντριπτικά η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Διαψεύδοντας τα «φιλόδοξα» επικοινωνιακά σενάρια της κυβέρνησης ανώτεροι αξιωματούχοι της Ε.Ε και του ΔΝΤ κατέστησαν επίσης σαφές με δηλώσεις τους ότι η επιτροπεία θα συνεχισθεί και μετά τον Αύγουστο του 2018 όπως και ο έλεγχος για την οικονομική και δημοσιονομική πορεία της χώρας μας.

Το γεγονός αυτό αποδυναμώνει από την μια την κυβερνητική προπαγάνδα και τα παραπλανητικά της μηνύματα και από την άλλη βάζει επί τάπητος την ανάγκη στο μαχόμενο εργατικό κίνημα να χαράξει και να υλοποιήσει μια νέα στρατηγική η οποία θα απαντάει στην συνεχιζόμενη αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική.

Οι υποταγμένες ηγεσίες στις κορυφαίες συνδικαλιστικές οργανώσεις με πρωτοστατούσα την ΓΣΕΕ όπου σε πρόσφατη συνεδρίαση του Γενικού της Συμβουλίου αποφάνθηκαν ότι «*οι απεργιακοί αγώνες έχουν φάει τα ψωμιά τους, ότι πια δεν αποδίδουν, δεν έχουν ανταπόκριση στους εργαζομένους*» και για τον λόγο αυτό πρέπει να βρεθούν άλλες μορφές κινητοποιήσεων και οι ίδιοι επιλέγουν μια «*πανεθνική μέρα δράσης*» με εμπόρους, βιοτέχνες, ελεύθερους επαγγελματίες, επιμελητήρια κ.λπ με σκοπό να αναπτυχθούν πρωτότυπες δράσεις κατά τα αποκριάτικα πρότυπα....

Η ηγετική ομάδα Παναγόπουλος - Κουτσιούκης - Βασιλόπουλος (ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ - ΣΥΡΙΖΑ) ήταν και είναι απόλυτα στην ίδια γραμμή πλεύσης και από κοινού οδηγήθηκαν στο κοινό συμπέρασμα ότι οι εργαζόμενοι δεν ανταποκρίνονται στους αγώνες και κατέγραψαν τις ήττες των συνδικάτων όλα τα τελευταία χρόνια, διαγράφοντας με τον τρόπο αυτό τις δικές τους ευθύνες για τον βρώμικο - υπονομευτικό, απεργοσπαστικό ρόλο που έπαιξαν και παίζουν στις γραμμές του συνδικαλιστικού κινήματος και την πλάτη που έβαλαν και βάζουν στον ΣΕΒ και στην αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική.

Η πορεία και η διαδρομή αυτών των ηγεσιών και η πολιτική τους στα συνδικάτα δεν αφήνει κανένα περιθώριο για αυταπάτες του είδους και της κατεύθυνσης περί «άσκησης πίεσης» για αλλαγή πορείας σε όφελος των εργαζομένων. Το πρόσφατο παράδειγμα με την στάση αυτών των δυνάμεων στο νομοσχέδιο για την Γ' αξιολόγηση και το αντιαπεργιακό άρθρο

πρέπει να συνετίσει τους οπαδούς της θεωρίας να βάλουμε πίεση για στροφή αυτών των ηγεσιών.....

Ταυτόχρονα οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ επιλέγουν για άλλη μια φορά την γνωστή πεπατημένη, επικεντρώνουν στον στόχο των ΣΣΕ θέτοντας εκτός τα υπόλοιπα αιτήματα και διεκδικήσεις ή αναφέροντας επιλεκτικά και αποσπασματικά ορισμένα από αυτά και με τον τρόπο αυτό κατεβάζουν τον πήχη των διεκδικήσεων αποφεύγοντας μια μετωπική διεκδίκηση με άξονα το σύνολο των εργασιακών, κοινωνικοασφαλιστικών – φορομνηχτικών και λοιπών προβλημάτων που έχουν δημιουργήσει μια απελπιστική και τραγική κατάσταση στην εργατική τάξη και τα μικρομεσαία στρώματα της χώρας μας.

Στην ίδια αυτή κατεύθυνση το ΠΑΜΕ προτείνει για πολλοστή φορά μια 24ωρη απεργία ως αποκορύφωμα αυτής της δράσης για τα μέσα του Μάρτη 2018 και εκεί ολοκληρώνει την αγωνιστική προοπτική για αυτή την φάση

Τέλος οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ έχουν καταστήσει σαφές ότι το πλαίσιο των διεκδικήσεών τους, τα αιτήματα, η οργάνωση και η διεξαγωγή των κινητοποιήσεων θα γίνει μέσα σε ένα απόλυτα δικό τους πλαίσιο στο οποίο προφανώς δεν επιτρέπεται η παραμικρή παρέκκλιση παρά μόνο ο καθορισμός της ημερομηνίας της απεργίας «μια μέρα μπρος ή δυο μέρες αργότερα».

Κατά συνέπεια το ΠΑΜΕ για άλλη μια φορά επιλέγει την συσπείρωση των δυνάμεων του με όρους πολιτικής και κομματικής περιχαράκωσης, επιμένει στις διαφορετικές συγκεντρώσεις , αρνείται και απορρίπτει κάθε πρόταση από άλλες αγωνιστικές και ταξικές δυνάμεις στα συνδικάτα και πορεύεται σε ένα αδιέξοδο, ατελέσφορο και αναποτελεσματικό δρόμο που δεν δημιουργεί τις προϋποθέσεις μιας ευρύτερης και κυρίως μιας μεγάλης εργατικής συσπείρωσης και προφανώς το μεγάλο κεφάλαιο ουδόλως ανησυχεί για τα προνόμια και την επιχειρηματική του ασυδοσία....

Εκείνο το οποίο τίθεται ως κεντρική προτεραιότητα στο ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα είναι να γίνουν αποφασιστικά βήματα στην κατεύθυνση ξεπεράσματος της ολοφάνερης υποχώρησης που διακρίνει τα συνδικάτα, να ξεπεραστούν τα φαινόμενα της απογοήτευσης, της απαισιοδοξίας, της απομάκρυνσης και αποστράτευσης των εργαζομένων από τους αγώνες και τα συνδικάτα.

Η επικράτηση ενός κλίματος αναποτελεσματικότητας στις μάχες των συνδικάτων που αντικειμενικά ισχύει και πάνω σε αυτό το έδαφος οι δυνάμεις του εργοδοτικού και

κυβερνητικού συνδικαλισμού επενδύουν για να εμποδίσουν στην συνείδηση των εργαζομένων ότι με τους αγώνες και τις απεργίες δεν βγαίνει τίποτα, οδηγεί με βεβαιότητα το κίνημα στον αφοπλισμό, την μοιρολατρία και τελικά στην παράδοσή του στις επιλογές του μεγάλου κεφαλαίου και διευκολύνει τα μέγιστα να υλοποιείται η σκληρή αντιλαϊκή και μνημονιακή κυβερνητική πολιτική.

Εκείνο που χρειάζεται σήμερα περισσότερο από ποτέ είναι οι δυνάμεις της ταξικής συνδικαλιστικής αριστεράς στα συνδικάτα να βρουν κοινό βηματισμό, να συνομολογήσουν και να συμπορευτούν σε ένα κοινό πλαίσιο στόχων – αιτημάτων και αγώνων, να συγκροτήσουν ένα ισχυρό εναλλακτικό κέντρο αγώνα που στο επίκεντρο θα είναι η σύγκρουση με τις πολιτικές του μεγάλου κεφαλαίου, της Ε.Ε και του ΔΝΤ.

Μια τέτοια εξέλιξη στις σημερινές συνθήκες θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις οι δυνάμεις που θα συσπειρωθούν να είναι πολλαπλάσιες αυτών που ελέγχει ή επηρεάζει η μαχόμενη συνδικαλιστική αριστερά στο συνδικαλιστικό κίνημα και θα συνέβαλε καθοριστικά σε μια μεγάλη πανελλαδικής κλίμακας συσπείρωση η οποία θα είχε τεράστια συμβολή στην ανάταση των συνδικάτων και των αγώνων, στην ανασυγκρότησή του, στην απομόνωση του εργοδοτικού – κυβερνητικού συνδικαλισμού, θα έδινε αισιοδοξία και προοπτική στους εργαζόμενους και στην αποτελεσματικότητα των αγώνων.

Πρακτικό βήμα σε μια τέτοια κατεύθυνση μπορεί να είναι η κοινή συνάντηση αυτών των δυνάμεων σε μια πανελλαδική σύσκεψη την οποία θα συνδιοργάνωναν από κοινού πρωτοβάθμια εργατικά Σωματεία μαζί με Εργατικά Κέντρα και Ομοσπονδίες με ευρύτερο κάλεσμα σε όλες τις δυνάμεις των Συνδικάτων που βλέπουν την ανάγκη απεγκλωβισμού τους από την μέγγενη των «κοινωνικών διαλόγων», του «κοινωνικού εταιρισμού», των «άσφαιρων πυρών» τα οποία οδηγούν στην ταξική συνεργασία και στην υποταγή στις πολιτικές του μεγάλου κεφαλαίου.

23/2/2018

Αντώνης Νταλακογεώργος

Πρόεδρος της ΠΕΝΕΝ

Μέλος Ε.Ε της ΠΝΟ

Μέλος του Δ.Σ του Ε.Κ.Πειραιά